

Arrest

nr. 185 388 van 13 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BUUACHRU, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 1 september 2015 België is binnengekomen, samen met haar echtgenoot A.A.Y.A.S. en haar zoon S., diende op 3 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 3 oktober 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien verzoekster en haar echtgenoot. De beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 4 oktober 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 03/09/2015

Overdracht CGVS: 21/12/2015

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 24 augustus 2016, van 17u27 tot 18u26, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester de Maeyer loco meester Geleyn, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Uit uw verklaringen blijkt dat u een Irakees staatsburger bent en een soenniet van Arabische origine. U bent geboren in 1994 in Bagdad en heeft daar uw hele leven gewoond. Toen u jong was verhuisde u met uw gezin naar Diyala, waarna u terug naar Bagdad verhuisde.

In 2006 is uw broer W. vermoord. In 2011 trouwt u met uw man A. S. A. A. Y. (O.V. (...)), waarna u bij hem gaat wonen. Na de moord op de oom van uw man in juli 2013 verhuist u met uw man en zijn familieleden naar Erbil. Daar verblijft u ongeveer 7 of 8 maanden, waarna u opnieuw verhuist naar Bagdad, dit keer in de Shorta wijk in al Dora. In Irak wou u geen hijab dragen, ook niet om naar school te gaan. In 2014 vraagt de directrice u meermaals om een hijab aan te doen, maar u weigert dit, waarop u met school bent gestopt. U had ook problemen met milities in het algemeen omwille van uw klederdracht. Op 01 juli 2014 verlaat u Irak via de luchthaven naar Istanbul. U was ondertussen zwanger van uw zoon S. (O.V. (...)). U verblijft een jaar en anderhalve maand in Turkije met uw man, waar u bevalt in oktober 2014. Op 20 augustus 2015 verlaat u Turkije met uw man en zoon, waarna u België bereikt via de Balkanroute op 01 september 2015. U dient op 03 september 2015 een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten voor: uw verkiezingskaart, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en het overlijdensbericht van uw broer. Verder legt u de volgende foto's of kopieën van documenten voor: uw paspoort en twee aangiftes van de ontvoering van uw nichtje.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat u en uw man zullen vermoord worden door Asaeb Ahl al Haqq (AAH), zoals ze al met de oom van uw man hadden gedaan – AAH zou in deze al enkele keren naar uw man gevraagd hebben (CGVS p. 5) (CGVS man, p. 8). Daarnaast verklaart u dat u vervolging vreest in uw land van herkomst Irak omdat u geen hijab wil aandoen. U haalt ook aan dat uw broer W. in 2006 werd vermoord en dat uw zus in 2016 werd bedreigd en haar dochter in dat jaar werd ontvoerd (CGVS p. 5). Na grondige analyse van deze elementen heeft de Commissaris-generaal echter geconcludeerd dat er in uw hoofde geen vrees voor vervolging is of een risico op ernstige schade bestaat.

Wat betreft dezelfde feiten die ook uw man A. S. A. A. Y. (O.V. (...)) aanhaalde (u vreest dat u en uw man zullen vermoord worden door AAH in navolging van de moord op zijn oom, CGVS, p. 5 + CGVS man, p. 8), kan gewezen worden op het volgende. Gezien in het kader van de asielaanvraag van uw man wat dit betreft door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de beoordeling van deze feiten, dient verwezen te worden naar (een uittreksel uit) de beslissing van uw man hieromtrent:

"Om te beginnen verklaart u dat uw oom B. door AAH bedreigd werd toen hij hen terechtwees over hun plannen om een moskee op te blazen. Op dat moment kwam u in zijn winkel aan, zodat zij u gezien hebben en u later zouden onthouden hebben. Uw oom werd uiteindelijk vermoord en aangezien de AAH-leden zich u herinnerden als enige getuige van hun bedreigingen, waren zij ook naar u op zoek om u uit de weg te ruimen (CGVS p. 6-7, 10 e.v.). U staft de dood van uw oom B. aan de hand van zijn overlijdensakte, een document van de rechtbank en een YouTube-video (documenten 5, 6, 13). Echter, het CGVS is er niet van overtuigd dat u vanwege de moord op uw oom zelf ook gevisieerd zou worden door AAH, en wel op de volgende redenen.

Dat u zelf als enige getuige aanwezig zou zijn geweest in de winkel van uw oom toen AAH hem daar bedreigde en ze u daarom ook zouden willen vermoorden (CGVS p. 6), kan u niet aannemelijk maken. Immers, de bedreiging in zijn winkel zou volgens u op 25 juni 2013 plaatsgevonden hebben (en de moord op uw oom dan later, meer bepaald op 14 juli 2013): u zou op 25 juni, toen u op weg was naar de winkel van uw oom, geblindeerde wagens aan de winkel gezien hebben, dat er 2 of 3 mensen van AAH in de winkel waren en dat u hen zag ruziemaken; eens u in de winkel zelf was, waren de mannen vertrokken (CGVS p. 7). Vreemd genoeg rept u over dit incident op 25 juni 2013 met geen woord bij het indienen van uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (CGVS vragenlijst 7.12.2015 vraag 3). Pas helemaal in het begin van uw gehoor op het CGVS werpt u dit op, omdat u naar eigen zeggen 'net in België was aangekomen en u moe was' – voor de rest zou het gesprek op de DVZ volgens u wel goed verlopen zijn (CGVS p. 2). Het valt echter op dat u precies dit incident, nl. hét

moment dat u als enige persoon getuige zou zijn geweest van de bedreiging van AAH aan het adres van uw oom waardoor zij u later ook uit de weg wilden ruimen (zoals ze met uw oom hadden gedaan), niets vermeldt bij het indienen van uw aanvraag. Echter, van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle elementen omtrent zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten (i.e. de vrees om net als een familielid geliquideerd te worden). Uw uitleg waarom u dit niet gedaan heeft, nl. omdat u moe was omdat u nog maar net in België was aangekomen, kan niet weerhouden worden: u had namelijk uw asielaanvraag in België ingediend op 3 september 2015 en had uw asielmotieven op de DVZ kunnen uiteenzetten op 7 december 2015, ofte drie maanden na uw aankomst in dit land, wat bezwaarlijk kan gezien worden als 'net in het land aangekomen zijn'. Bijgevolg verschaft u geen afdoende verklaring voor waarom u aanvankelijk niet alle concrete aanwijzingen dat u door AAH geviseerd zou worden naar analogie van de moord op uw oom, aan de Belgische autoriteiten heeft meegedeeld.

Bovendien verklaart u tijdens uw gehoor op het CGVS expliciet dat er tussen de door u aangehaalde bedreiging op 25 juni 2013 aan de winkel van uw oom en zijn moord op 14 juli 2013 niets gebeurd is (CGVS p. 10). Dit strookt evenwel niet met uw verklaringen zoals u ze bij de DVZ had afgelegd: "Op 01/07/2013 was ik onderweg voor mijn werk naar de winkel van mijn oom B. Deze is dichtbij de moskee Dhunorai. Hij zag er heel aangeslagen uit. Hij vertelde mij dat een groep van een viertal leden van Asa'ib hem lastiggevallen hadden op straat omdat hij een soenniet was en omdat hij ging bidden in de moskee" (vragenlijst CGVS 7.12.2015 vraag 3.5). Het is echter bijzonder vreemd dat u dit feit, gedetailleerd beschreven bij de DVZ, vervolgens op het CGVS ontkent. Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ, blijft u erbij dat het op 25 juni [2013] was en zelfs dat u die datum nooit meer vergeet. Erop gewezen dat u (op de DVZ) nochtans heel specifiek was wat er op 1 juli 2013 zou gebeurd zijn, antwoordt u dat dat niet kan. U herhaalt nogmaals dat je onmogelijk iets kan vergeten als je persoonlijk iets meegemaakt hebt en dat het op 25 juni 2013 was. U voegt eraan toe dat de fout misschien bij de Belgische asielinstanties ligt, maar zeker niet bij u. Er wordt u gezegd dat uw verklaringen nochtans in het Arabisch werden voorgelezen en u dit ter goedkeuring heeft ondertekend; hoewel u het eerst ontkent, geeft u dan toch aan dat u deze tekst gelezen heeft maar opnieuw dat u de datum van 1 juli (2013) niet zou genoemd hebben en dat u zelfs niet 'op straat' hebt gezegd maar 'binnen in de winkel' (CGVS p. 11). Welnu, het louter vasthouden aan één van twee andere versies, kan niet als afdoende verklaring beschouwd worden om deze anomalieën op te heffen, zeker niet als u aangeeft uw initiële verklaringen nagelezen en goedgekeurd te hebben.

De hierboven opgesomde incoherenties werpen meteen een grote schaduw over de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten, temeer het om cruciale elementen in uw asielrelaas gaat, nl. hét moment waarop AAH u als enige getuige van een bedreiging zou gezien hebben en bijgevolg dé reden voor uw aangehaalde vrees voor deze militie.

Uw overtuiging dat AAH specifiek naar u op zoek is na de moord op uw oom, omdat u de enige getuige zou zijn geweest toen ze hem bedreigden, wil u illustreren aan de hand van een YouTube-video (document 13). Deze overtuiging kan u evenwel niet hard maken. Zo beweert u dat deze video zou zijn gemaakt door AAH, de vervolgers van uw oom. Hoe u dat weet, is echter niet duidelijk, daar u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt: "En tot vandaag weten we niet zeker wie de mensen zijn die het op youtube hebben gezet. 90% zijn ze dezelfde mensen die hem hebben vermoord, ze hebben mensen gestuurd om die video te maken" en "Ik weet het niet, tot vandaag weet ik niet wie achter die video zit. Ik herhaal, persoon die video heeft opgenomen, is iemand van AAH, waarom ze dat deden weet ik niet. [...]" (CGVS p. 7, 15). Hoewel u dus verklaart te weten dat iemand van AAH deze video zou hebben gemaakt, verklaart u eveneens dat u eigenlijk geen idee heeft van wie achter deze video zou zitten. Dergelijke incoherentie plaatst ernstig voorbehoud bij uw overtuiging dat precies AAH (de militie die naar eigen zeggen naar u op zoek is) achter de bewuste video zou zitten. Verder bent u er van overtuigd dat in de video expliciet op u en uw broer wordt gefocust waardoor het volgens u dus duidelijk zou zijn dat u geviseerd wordt (CGVS p. 7). Nergens uit de video blijkt echter dat er effectief op bepaalde personen zou worden gefocust, laat staan op u en/of uw broer. Uzelf bent immers slechts welgeteld één seconde te zien op de video, en uw broer ook nauwelijks (CGVS p. 9 + document 13). Welnu, op deze manier kan bezwaarlijk worden aangenomen dat er in de video expliciet op u (en uw broer) werd gefocust. Uw bewering dat deze video door AAH zou zijn gemaakt en alzo dus een belangrijke indicatie zou zijn dat u door hen wordt geviseerd, blijft dus niet overeind.

Daarnaast worden uw verklaringen dat u door AAH wordt geviseerd en actief opgezocht, ondermijnd door de volgende opmerkelijke vaststelling. Na de dood van uw oom B. verhuisde u met uw gezin en uw andere familieleden naar Erbil. U verbleef daar gedurende 6 à 8 maanden. Daarna keerde u met uw gezin echter terug naar Bagdad, meer bepaald naar de wijk al Dora (subwijk al Shurta), nota bene dezelfde wijk als waar u vandaan kwam. Gevraagd waarom u nog bent teruggekeerd naar al Dora, antwoordt u: "Maar ik beschikte toen niet over de capaciteiten, daarom keerde ik terug om mijn auto en

mijn meubelen van mijn huis te verkopen" (CGVS p.9). Geconfronteerd met het feit dat u werd bedreigd in Dora, uw oom er werd vermoord en u volgens uw eigen verklaringen voor uw leven bent gevlucht uit deze wijk in Bagdad, maar toch besloot terug te keren, antwoordt u: "Ik heb het al gezegd, ik ben teruggekeerd om mijn auto en meubelen te verkopen om naar Turkije te gaan. En toen ik ben teruggekeerd ben ik niet naar hetzelfde huis van mijn familiehuis, maar naar een andere sub wijk gaan wonen. Want ik had geen andere plaats om naar toe te gaan" (CGVS p.9). Het is echter zeer opvallend dat iemand die voor zijn leven is gevlucht met zijn gezin uit zijn wijk in Bagdad, enkel om een aantal bezittingen te verkopen beslist om net naar die plaats terug te keren en er nog gedurende zes à acht maanden te verblijven. Nogmaals geconfronteerd met dit opmerkelijke gedrag, antwoordt u: "Ik ging naar een ander huis terug, ver van huis van mijn ouders. [...] En ik heb gezegd, ik heb voor vijf of zes dagen gaan werk en daarna beslist, indien ik alles met verlies zal verkopen, en ik heb ook op mijn vrouw gewacht tot ze beter was, en om ok van de dokter te krijgen en daarna waren we vertrokken" (CGVS p. 9). Gevraagd waarom u dan uiteindelijk niet meer in Bagdad kon blijven, zegt u: "AAH en milities beginnen overal te rijden en aan alle checkpoints, en overal in Bagdad. En ze beginnen ook met de wagens van de overheid te rijden, en met uniform van de overheid. Overal, als ze mij zullen zien, zullen ze mij ter plaatse vermoorden" (CGVS p. 9). U geeft hiermee dus zelf aan dat u meteen vermoord zal worden indien u nog een voet in Bagdad zou zetten. Des te meer is het dan verwonderlijk en zeer opvallend dat u, na het eerst ontvlucht te zijn naar Erbil (Koerdistan), toch opnieuw gedurende 6 maanden in uw wijk Al Dora in Bagdad ging wonen alvorens Irak te verlaten en er zelfs nog te werken. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u zeer goed op de hoogte was van de risico's die een terugkeer naar Bagdad voor u zouden inhouden. Verder beweert u dat u in die zes maanden 24 uur thuis achter een gesloten deur zat (CGVS p. 4, 9). Deze verklaring is echter in strijd met uw latere verklaringen over uw verblijf in Dora toen u namelijk zei dat u op zoek was naar iemand om uw auto en uw meubelen te verkopen en u daartoe uw vrouw meenam in de auto (CGVS p. 3). U verklaarde eveneens dat uw vrouw 3 à 4 keer met u was meegekomen naar het autosalon om uw auto te verkopen (CGVS p. 16). U passeerde met andere woorden drie à vier keer langs checkpoints. Aangezien u zelf aangeeft dat u in Bagdad ter plekke zou vermoord worden door de grote aanwezigheid van AAH en de milities, is het uitermate vreemd dat u dergelijke risico's wel nam en effectief buitenshuis ging en aan checkpoints passeerde om enkel en alleen uw auto en meubels te verkopen. Dergelijk gedrag gaat tegen alle logica in en valt op geen enkele manier te rijmen met het gedrag van iemand die voor zijn leven vreest. Bijgevolg ondermijnt dit andermaal fundamenteel de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde asielrelaas.

Gelet op bovenstaande elementen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat u enige getuige bent geweest van bedreigingen door AAH aan het adres van uw oom, waardoor AAH u, na de moord op uw oom, nog zou viseren en actief zoeken, onder andere aan de hand van zogenaamde 'lijsten' waarop uw naam zou staan, zoals u het verklaart (CGVS p. 10)." Naast deze feiten van uw man, haalt u in het kader van uw asielaanvraag nog een aantal bijkomende elementen aan.

Om te beginnen verklaart u dat u geen hijab wil dragen (CGVS p. 6), maar hieromtrent moet erop gewezen worden dat u niet aannemelijk maakte dat het dragen van dergelijk kledingstuk in uw hoofde aanleiding zou geven tot vervolging of het lijden van ernstige schade. U verklaart hierover: "Ik kan niet meer ademen met hijab. En ik ben nog een jong meisje, ik ben trots, ik ben knap en ik ben er trots op"; "Jazeker. Ik zeg altijd tegen mijn zus als ze een hijab draagt, ik word er depressief van, ik neem het af"; "Zeker wel. Bijvoorbeeld in het geval als ik naar het buitenland wil gaan met een hijab, ben ik niet welkom. Erbil zelf, daar dragen vrouwen geen hoofddoek. Het wordt moeilijk. Hoofddoek wordt gelinkt met terrorisme in deze landen, niet in Irak, en ook hier" (CGVS vrouw, p. 6). Dergelijke bezwaren voor het dragen van een hijab zijn echter onvoldoende zwaarwichtig aangezien het dragen van in Irak gangbare kledingstukken in dit geval geen aanleiding zou geven tot de schending van een fundamenteel recht en zodoende tot een onmenselijke behandeling: uit bovenstaande verklaringen blijkt immers geen intentionele bedreiging van het leven, vrijheid en/of fysieke integriteit als vrouw. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn niet onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Bijgevolg kan omwille hiervan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden geconcludeerd. Bovendien vraagt het CGVS zich luidop af waarom u zich niet opnieuw aan de geldende kledijvoorschriften in de Irakese maatschappij zou kunnen aanpassen, zoals u blijkbaar toch al deed toen u nog in Irak was: zo blijkt uit de verklaringen van uw man bijvoorbeeld dat jullie in de auto altijd een sjaal bijhadden die u dan opzette om vervelende vragen/opmerkingen aan checkpoints te vermijden (CGVS man p. 16).

Ten tweede heeft u het over de moord op uw broer W. in 2006, wat u staft aan de hand van een overlijdensbericht van uw broer (document 11). Hoewel uiteraard begrip kan opgebracht worden voor de situatie waarin u en uw familie zich na de dood van uw broer bevonden, is het CGVS van

oordeel dat op basis van deze feiten uit 2006 in uw hoofde niet zonder meer kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een actuele, gegronde vrees voor vervolging. Zo blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat de dood van uw broer voor u destijds geen reden heeft uitgemaakt om het land te verlaten op zoek naar internationale bescherming, en had u daartoe evenmin de intentie: gevraagd of er een link is met uw eigen vertrek uit Irak, antwoordt u: "Mijn vertrek uit Irak, neen[...]" (CGVS p. 7). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u na de dood van uw broer in 2006 uw leven verder zoals voorheen en dat u in de daaropvolgende jaren wegens dit element geen problemen kende (uiteindelijk verliet u dan wel pas uw land naar aanleiding van de problemen van uw man, waarvan evenwel werd aangetoond dat deze onaannemelijk zijn, zie boven). Welnu, op deze manier brengt u geen overtuigende elementen aan waaruit zou moeten blijken dat de lotgevallen van uw broer in 2006 op dit moment voor u aanleiding zouden geven tot vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Ten derde haalt u ook een vrees voor vervolging aan omwille van de naam van uw grootvader, O. U verklaart dat iemand met deze naam niet kan slagen op school, dat jullie door deze naam een 'soort van dakloos leven hadden' en dat ze u hierdoor willen vernietigen (CGVS p. 5-8). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u erin geslaagd bent om deze blote verklaringen te staven of te concretiseren met objectieve informatie. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade is op zich niet voldoende om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegronde, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Dit is in casu niet het geval. Bijgevolg kan dus niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in uw hoofde in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ten slotte haalt u de ontvoering van de dochter van uw zus N. op 04 augustus 2016 aan ter staving van uw asielrelaas, wat u staakt aan de hand van twee aangiften van deze verdwijning (document 12). Hoewel ook hieromtrent begrip kan opgebracht worden voor de impact die dit op u en uw familie moet gehad hebben, is het CGVS van oordeel dat op basis van deze feiten in uw hoofde niet zonder meer kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er dient immers vooreerst opgemerkt te worden dat dit incident plaatsvond lang na uw eigen vertrek uit Irak (i.e. juli 2014 vs. augustus 2016), waardoor een causaal verband met uw vlucht uit uw land onbestaande is. Bovendien werd van uw zus volgens u geëist dat ze zou stoppen met haar werk als verpleegster en werd haar dochter om deze reden ontvoerd (CGVS p. 4). Deze vereiste speelt niet in uw hoofde – u heeft immers zelf nooit gewerkt, laat staan als verpleegster (CGVS p. 3) – waardoor er niet ontegensprekelijk van uitgegaan kan worden dat u om deze reden aan vervolging zou worden blootgesteld in uw land van herkomst.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in uw hoofde aan te tonen. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw verkiezingskaart, uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs bevatten immers louter persoonsgegevens. De overige documenten (overlijdensbericht van uw broer W. en aangifte van de ontvoering van uw nichtje) werden hierboven reeds besproken (zie supra).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te

worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten,

overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de

veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Het beroep dat de echtgenoot van verzoekster heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal is gekend onder het rolnummer RvV 195 998.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster is de echtgenote van A.A.Y.A.S., wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 195 998. Verzoekster beroept zich in het kader van onderhavige beroepsprocedure integraal op dezelfde feiten, middelen en argumenten als deze die door haar echtgenoot werden aangevoerd.

Ten aanzien van haar echtgenoot werd bij arrest nr. 185 387 van 13 april 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld als volgt:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de bestreden beslissing strijdig is met:

“artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Belgisch Wet van 26 juni 1953), de artikels 48, 48/2; 48/3, 48/4 en 48/5 schendt van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en ook artikel 3 van het Europees Verdrag töt bescherming van de rechten van de mens;

Dat hij van oordeel is dat de Commissaris-Generaal voor vluchtelingen en staatlozen een kennelijke fout heeft begaan bij de interpretatie van artikel 3 gemeen van de Verdragen van Genève van 28 juli 1951 en haar Aanvullende Protocollen van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en dus deze bepalingen ook heeft geschonden;

Dat verzoeker van oordeel is dat verweerder ook volgende bepalingen heeft geschonden:

Schending van artikel 4 en 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ;

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet inzake de motiveringsplicht ;

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen;

Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid ;

Schending van het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;

Schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel

Schending van het gelijkheidsbeginsel zoals voorzien in de artikels 10 en 11 van de Grondwet, 14 EVRM, 141 EG Verdrag en 2 en 24 BUPO-Verdrag.

Schending van artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens ;

Schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”.

- In hoofddorde vraagt verzoeker de erkenning als vluchteling.

Hij bespreekt algemeen artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, het onderzoek van een asielaanvraag, de motivering van de bestreden beslissing en de schending van de artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM in Irak ten aanzien van verzoeker en ten aanzien van de bevolking in het algemeen. Hij vraagt om de toepassing van het voordeel van de twijfel.

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij doorheen zijn interview, zowel bij aanvang van de asielprocedure als tijdens het CGVS-interview coherente en plausibele verklaringen heeft afgelegd.

Hij benadrukt dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat verzoekers oom B. werd vermoord door AAH in zijn eigen winkel, dezelfde winkel waarin verzoeker als bediende werkte. Bijgevolg is dit een plaats waar hij een deel van zijn tijd doorbrengt. Hij volhardt in zijn verklaring dat hij getuige was van de bedreiging van zijn oom door militanten van AAH en het feit dat hij dit niet heeft vermeld bij aanvang van de asielprocedure is geenszins een tegenstrijdigheid. Hij voert nog aan dat hij deze gebeurtenis niet heeft vermeld omwille van een vertaalfout "tijdens zijn eerste gesprek bij zijn voormalige advocaat waarbij de vertaler de voormalige advocaat verkeerd heeft begrepen en tegen verzoeker zei dat hij zeker niet moest spreken over de gebeurtenis waarbij hij getuige was van de dreigementen van AAH tegen zijn oom." Als gevolg hiervan heeft hij gewoon gehoorzaam naar wat hij toen dacht als zijnde de aanbevelingen van zijn advocaat. Tijdens het tweede gesprek met zijn advocaat, waarbij deze laatste met hem overliep wat hij heeft verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken, was zijn advocaat heel verbaasd van het feit dat hij niets heeft gezegd over de dreigingen. Verzoeker heeft op aandringen van zijn advocaat bij het begin van het CGVS-interview zijn verklaringen vervolledigd en het incident van het dreigement vermeld (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 2). Hij heeft deze toelichting niet gegeven, maar uitgelegd dat het te wijten was aan de vermoeidheid, omdat het niet gemakkelijk is om de fout van dit verzuim te leggen bij de persoon die verantwoordelijk is opdat dergelijke zaken niet zouden gebeuren, namelijk zijn advocaat, uit loyaliteit voor deze laatste. Hij herhaalt dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast indien hij een voldoende coherent en overtuigend asielrelaas brengt.

Verzoeker betwist dat hij bij aanvang van de asielprocedure heeft verklaard dat de bedreiging van zijn oom plaatsvond op 1 juli 2013. Hij meent dat hij heeft gezegd dat de bedreiging plaatsvond tussen 25 juni 2013 en 1 juli 2013. Het is een fout van de Dienst Vreemdelingenzaken die enkel de datum 1 juli 2013 hebben weerhouden.

Verzoeker herhaalt dat hij bij zijn terugkeer naar Al Dora in een andere wijk verbleef dan waar hij oorspronkelijk verbleef, in afwachting van zijn definitieve vertrek uit Irak. Het was de enige plek waar hij naartoe kon gaan. Hij stelt opnieuw dat dit kwam omdat hij niet over de financiële middelen beschikte en zijn meubels en auto moest verkopen. Hij wijst er nog op dat de terugkeerperiode overeenstemt met de beginfase van de zwangerschap van zijn echtgenote. Op bevel van haar gynaecoloog mocht zij reizen in de eerste maanden van haar zwangerschap (verzoekschrift, stuk 3). Toen zij zes maanden zwanger was, kreeg zij toelating van haar gynaecoloog om te mogen reizen en het land te verlaten met verzoeker. Het was dan ook overmacht; verzoeker verkeerde in levensgevaar omwille van zijn aanwezigheid in Al Dora gedurende zes maanden. Hij heeft een groot risico genomen omdat hij de gezondheid van zijn kindje en echtgenote niet in gevaar wou brengen. Dit kan echter niet worden aangewend om zijn geloofwaardigheid in vraag te stellen.

Hij besluit dat de motieven "in de geachte van verweerder (en in zijn gedachte alleen) als ongeloofwaardig en niet overtuigend worden beschouwd." Al wat werd uiteengezet en de vele elementen die in zijn asielaanvraag werden voorgebracht, tonen een gegronde vrees voor vervolging aan omwille van het behoren tot een kwetsbare groep. Hij vraagt dan ook om het de vluchtelingenstatus toe te kennen.

- In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij bespreekt algemeen artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de motivering van de bestreden beslissing en de artikelen 3, 5, 7, 9, 10 en 11 van het EVRM. Er is een duidelijke aanwijzing dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van verschillende milities, onder andere IS waartegen zowel de Irakese staat als de internationale coalitie machteloos blijven.

Verzoeker gaat in op het begrip "intern gewapend conflict" en "willekeurig geweld".

Hij stelt vast dat in vraag wordt gesteld dat er een intern gewapend conflict bestaat in Bagdad, waarbij verschillende gewapende groepen tegen elkaar aan het vechten zijn: ISIS, nationale veiligheidsdiensten (leger en politie) en sjiiitische milities. Het bestaan van deze gevechten vertaalt zich naar terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het begrip willekeurig geweld behandelt verzoeker aan de hand van vier cumulatieve criteria: (1) de vraag naar de gebruikte oorlogsmethoden en tactieken door de partijen in het conflict die van aard zijn om het risico van het aantal burgerslachtoffers te doen verhogen, of die rechtstreeks gericht zijn tegen de burgers; (2) het veel voorkomend karakter of niet van dergelijke methoden of tactieken in hoofde van de partijen in het conflict; (3) de gelokaliseerde of verlengde aard van de gevechten; (4) het aantal omgekomen burgers, gewonden en ontheemden door de gevechten.

Hij maakt duidelijk dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad een van de voornaamste redenen was voor zijn vlucht uit Irak. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad over de ernst van het sektarisch geweld en gaat opnieuw in op het begrip gewapend conflict en willekeurig geweld.

Hij citeert verschillende paragrafen uit de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad." van 23 juni 2016 en vreest voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007.

Hij gaat in op de types van geweld in Bagdad en stelt dat het functioneren van het openbare leven geen objectieve en onbetwistbare aanwijzing kan zijn voor het bestaan van een ernstige bedreiging voor het leven van een burger in Bagdad als gevolg van een willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en verwijst ook naar rechtspraak van de Raad.

Verzoeker herhaalt zijn standpunt over het begrip "gewapend conflict", citeert uit een rapport van Amnesty International en Human Rights Watch over de wreedheid en straffeloosheid van milities en verwijst opnieuw naar rechtspraak van de Raad.

Hij stelt dat rekening houdend met de cijfers van het aantal burgerdoden voor de periode van januari tot juli 2014, 2015 en 2016 hij tot de vaststelling komt dat de graad van willekeurig geweld en van onveiligheid voor deze drie jaren zeer ernstig is. Hij meent dat de weigering in 2016 gemotiveerd is door politieke overwegingen sinds de toestroom van Irakese vluchtelingen naar België in de zomer van 2015 en steunt zich op een recent rapport van Caritas International om de COI Focus van 23 juni 2016 te bekritisieren.

Hi vraagt dan ook om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

- In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de nietigverklaring van de bestreden beslissing voor aanvullend onderzoek.

Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad besluit verzoeker dat de recente gebeurtenissen met betrekking tot Irak en vooral Bagdad melding maken van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat de analyse werd gedaan op basis van een rapport dat niet beantwoordt aan de voorwaarden van bijwerking die men rechtmatig mag verwachten.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker een document dat niet werd opgesteld in de taal van de rechtspleging en niet werd vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar de proceduretaal, zodat dit met toepassing van artikel 8 van het PR RvV niet in overweging wordt genomen.

2.1.3. In een aanvullende nota van 28 februari 2017 voegt de Commissaris-generaal COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad." van Cedoca van 6 februari 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Het aanhalen van algemene rechtsbeginselen of beginselen van behoorlijk bestuur, internationale en nationale bepalingen of het uitwerken van een algemene toelichting hierover laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op internationale bescherming.

2.3. Verzoeker gaat voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing wanneer hij in het verzoekschrift stelt dat de winkel van zijn oom een plaats was waarbij hij een deel van zijn tijd doorbracht en dat niet zomaar de mogelijkheid kan worden uitgesloten dat hij de getuige was van een gesprek waarbij zijn oom met de dood werd bedreigd door militanten van AAH. Gelet op de verzoekers tegenstrijdige verklaringen, maakt hij immers niet aannemelijk dat hij als enige getuige aanwezig zou

zijn geweest in de winkel van zijn oom toen AAH hem daar bedreigde en om die reden hem ook zouden willen vermoorden. Verzoekers toelichting dat hij op aanraden van zijn advocaat de bedreiging op 25 juni 2013 niet zou hebben vermeld, overtuigt de Raad niet. Immers wordt verzoeker bij aanvang van de asielprocedure geadviseerd dat hij steeds de waarheid moet vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen. Ook wordt de asielzoeker duidelijk gemaakt dat hij diegenen die hem aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anderszins voor te stellen niet moet geloven. Bij aanvang van de asielprocedure diende verzoeker in het kort de voornaamste elementen of feiten weer te geven waarom hij bij een terugkeer problemen vreest (CGVS-vragenlijst, stuk 12B, p. 1). In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat het precies het incident op 25 juni 2013, het moment waarop hij als enige persoon getuige zou zijn geweest van de bedreiging van AAH aan het adres van zijn oom, niet heeft vermeld bij het indienen van zijn asielaanvraag. De Raad neemt niet aan dat verzoeker ook tijdens het CGVS-interview opnieuw de zaken anders heeft voorgesteld uit loyaliteit voor zijn advocaat, terwijl verzoeker er opnieuw op werd gewezen om steeds de waarheid te vertellen in het belang van een correcte beoordeling van zijn asielaanvraag (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 2). Waar verzoeker voor het eerst in het verzoekschrift uitlegt dat hij bij aanvang van de asielprocedure niet heeft gezegd dat de bedreiging van zijn oom op 1 juli 2013 plaatsvond, maar wel in de periode van 25 juni 2013 tot 1 juli 2013, en dit wijt aan een vertaalfout, merkt de Raad op dat verzoeker dit bij aanvang van het CGVS-interview had kunnen vertellen. Verzoeker werd immers gevraagd hoe het eerste gesprek was verlopen (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 2). Bovendien bevestigt verzoeker verder in het CGVS-interview dat er tussen de aangehaalde bedreiging van 25 juni 2013 en de moord op 14 juli 2013 niets meer is gebeurd (Ibid., p. 10).

Verzoeker laat ook de motivering ongemoeid over de documentatie (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10, nr. 13) die hij heeft voorgelegd om aan te tonen dat hij wel degelijk wordt geïnterviewd, over nog een incident uit 2007 en over de eigen asielmotieven van zijn echtgenote. Deze motivering is ook correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen.

De Raad neemt dan ook de volgende motivering over:

“Om te beginnen verklaart u dat uw oom B. door AAH bedreigd werd toen hij hen terechthield over hun plannen om een moskee op te blazen. Op dat moment kwam u in zijn winkel aan, zodat zij u gezien hebben en u later zouden onthouden hebben. Uw oom werd uiteindelijk vermoord en aangezien de AAH-leden zich u herinnerden als enige getuige van hun bedreigingen, waren zij ook naar u op zoek om u uit de weg te ruimen (CGVS p. 6-7, 10 e.v.). U staft de dood van uw oom B. aan de hand van zijn overlijdensakte, een document van de rechtbank en een YouTube-video (documenten 5, 6, 13). Echter, het CGVS is er niet van overtuigd dat u vanwege de moord op uw oom zelf ook geïnterviewd zou worden door AAH, en wel op de volgende redenen.

Dat u zelf als enige getuige aanwezig zou zijn geweest in de winkel van uw oom toen AAH hem daar bedreigde en ze u daarom ook zouden willen vermoorden (CGVS p. 6), kan u niet aannemelijk maken. Immers, de bedreiging in zijn winkel zou volgens u op 25 juni 2013 plaatsgevonden hebben (en de moord op uw oom dan later, meer bepaald op 14 juli 2013): u zou op 25 juni, toen u op weg was naar de winkel van uw oom, geblindeerde wagens aan de winkel gezien hebben, dat er 2 of 3 mensen van AAH in de winkel waren en dat u hen zag ruziemaken; eens u in de winkel zelf was, waren de mannen vertrokken (CGVS p. 7). Vreemd genoeg rept u over dit incident op 25 juni 2013 met geen woord bij het indienen van uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (CGVS vragenlijst 7.12.2015 vraag 3). Pas helemaal in het begin van uw gehoor op het CGVS werpt u dit op, omdat u naar eigen zeggen ‘net in België was aangekomen en u moe was’ – voor de rest zou het gesprek op de DVZ volgens u wel goed verlopen zijn (CGVS p. 2). Het valt echter op dat u precies dit incident, nl. hét moment dat u als enige persoon getuige zou zijn geweest van de bedreiging van AAH aan het adres van uw oom waardoor zij u later ook uit de weg wilden ruimen (zoals ze met uw oom hadden gedaan), niets vermeldt bij het indienen van uw aanvraag. Echter, van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle elementen omtrent zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten (i.e. de vrees om net als een familielid geliquideerd te worden). Uw uitleg waarom u dit niet gedaan heeft, nl. omdat u moe was omdat u nog maar net in België was aangekomen, kan niet weerhouden worden: u had namelijk uw asielaanvraag in België ingediend op 3 september 2015 en had uw asielmotieven op de DVZ kunnen uiteenzetten op 7 december 2015, ofte drie maanden na uw aankomst in dit land, wat bezwaarlijk kan gezien worden als ‘net in het land aangekomen zijn’. Bijgevolg verschaft u geen afdoende verklaring voor waarom u

aanvankelijk niet alle concrete aanwijzingen dat u door AAH geïnterviewd zou worden naar analogie van de moord op uw oom, aan de Belgische autoriteiten heeft meegedeeld.

Bovendien verklaart u tijdens uw gehoor op het CGVS expliciet dat er tussen de door u aangehaalde bedreiging op 25 juni 2013 aan de winkel van uw oom en zijn moord op 14 juli 2013 niets gebeurd is (CGVS p. 10). Dit strookt evenwel niet met uw verklaringen zoals u ze bij de DVZ had afgelegd: "Op 01/07/2013 was ik onderweg voor mijn werk naar de winkel van mijn oom B. Deze is dichtbij de moskee Dhunorai. Hij zag er heel aangeslagen uit. Hij vertelde mij dat een groep van een viertal leden van Asa'ib hem lastiggevallen hadden op straat omdat hij een soenniet was en omdat hij ging bidden in de moskee" (vragenlijst CGVS 7.12.2015 vraag 3.5). Het is echter bijzonder vreemd dat u dit feit, gedetailleerd beschreven bij de DVZ, vervolgens op het CGVS ontkent. Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ, blijft u erbij dat het op 25 juni [2013] was en zelfs dat u die datum nooit meer vergeet. Erop gewezen dat u (op de DVZ) nochtans heel specifiek was wat er op 1 juli 2013 zou gebeurd zijn, antwoordt u dat dat niet kan. U herhaalt nogmaals dat je onmogelijk iets kan vergeten als je persoonlijk iets meegemaakt hebt en dat het op 25 juni 2013 was. U voegt eraan toe dat de fout misschien bij de Belgische asielinstanties ligt, maar zeker niet bij u. Er wordt u gezegd dat uw verklaringen nochtans in het Arabisch werden voorgelezen en u dit ter goedkeuring heeft ondertekend; hoewel u het eerst ontkent, geeft u dan toch aan dat u deze tekst gelezen heeft maar opnieuw dat u de datum van 1 juli (2013) niet zou genoemd hebben en dat u zelfs niet 'op straat' hebt gezegd maar 'binnen in de winkel' (CGVS p. 11). Welnu, het louter vasthouden aan één van twee andere versies, kan niet als afdoende verklaring beschouwd worden om deze anomalieën op te heffen, zeker niet als u aangeeft uw initiële verklaringen nagelezen en goedgekeurd te hebben.

De hierboven opgesomde incoherenties werpen meteen een grote schaduw over de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten, temeer het om cruciale elementen in uw asielrelaas gaat, nl. hét moment waarop AAH u als enige getuige van een bedreiging zou gezien hebben en bijgevolg dé reden voor uw aangehaalde vrees voor deze militie.

Uw overtuiging dat AAH specifiek naar u op zoek is na de moord op uw oom, omdat u de enige getuige zou zijn geweest toen ze hem bedreigden, wil u illustreren aan de hand van een YouTube-video (document 13). Deze overtuiging kan u evenwel niet hard maken. Zo beweert u dat deze video zou zijn gemaakt door AAH, de vervolgers van uw oom. Hoe u dat weet, is echter niet duidelijk, daar u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt: "En tot vandaag weten we niet zeker wie de mensen zijn die het op youtube hebben gezet. 90% zijn ze dezelfde mensen die hem hebben vermoord, ze hebben mensen gestuurd om die video te maken" en "Ik weet het niet, tot vandaag weet ik niet wie achter die video zit. Ik herhaal, persoon die video heeft opgenomen, is iemand van AAH, waarom ze dat deden weet ik niet. [...]" (CGVS p. 7, 15). Hoewel u dus verklaart te weten dat iemand van AAH deze video zou hebben gemaakt, verklaart u eveneens dat u eigenlijk geen idee heeft van wie achter deze video zou zitten. Dergelijke incoherentie plaatst ernstig voorbehoud bij uw overtuiging dat precies AAH (de militie die naar eigen zeggen naar u op zoek is) achter de bewuste video zou zitten. Verder bent u er van overtuigd dat in de video expliciet op u en uw broer wordt gefocust waardoor het volgens u dus duidelijk zou zijn dat u geïnterviewd wordt (CGVS p. 7). Nergens uit de video blijkt echter dat er effectief op bepaalde personen zou worden gefocust, laat staan op u en/of uw broer. Uzelf bent immers slechts welgeteld één seconde te zien op de video, en uw broer ook nauwelijks (CGVS p. 9 + document 13). Welnu, op deze manier kan bezwaarlijk worden aangenomen dat er in de video expliciet op u (en uw broer) werd gefocust. Uw bewering dat deze video door AAH zou zijn gemaakt en alzo dus een belangrijke indicatie zou zijn dat u door hen wordt geïnterviewd, blijft dus niet overeind."

"Gelet op bovenstaande elementen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat u enige getuige bent geweest van bedreigingen door AAH aan het adres van uw oom, waardoor AAH u, na de moord op uw oom, nog zou viseren en actief zoeken, onder andere aan de hand van zogenaamde 'lijsten' waarop uw naam zou staan, zoals u het verklaart (CGVS p. 10).

Los van de hierboven beschreven feiten uit 2013-2014, haalt u ook nog een incident uit 2007 en de daaropvolgende dood van uw vader aan. U verklaart dat uw vader in dat jaar werd gearresteerd omdat zijn naam leek op de naam van iemand anders, hij daarop twee jaar in de gevangenis zat en hij kort na zijn vrijlating aan een hartstilstand overleed (CGVS p. 8). Hoewel uiteraard begrip kan opgebracht worden voor de situatie waarin u en uw familie zich na de dood van uw vader bevonden, is het CGVS van oordeel dat op basis van deze feiten uit 2007 in uw hoofd niet zonder meer kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een actuele, gegronde vrees voor vervolging. Als u gevraagd wordt wat u precies bedoelde met het incident uit 2007, antwoordt u immers dat er niets is en verklaart u dat er geen link is tussen dit incident met uw vader (2007) en uw eigen vertrek uit Irak (2014); dé reden voor uw vertrek ligt in de gebeurtenissen van uw oom uit 2013 (zie boven) en uw vrouw die de hijab moest dragen (zie onder) (CGVS p. 8). Doorheen uw verklaringen blijken ook geen concrete elementen die, naar aanleiding van de arrestatie van uw vader in 2007, op dit moment in uw hoofd zouden wijzen op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Naast uw eigen asielmotieven, haalt u nog een element in verband met uw vrouw aan, namelijk het feit dat ze een hijab moest dragen (CGVS p. 8). Voor een uitgebreide weergave van de beoordeling van dit element, dient verwezen te worden naar (een uittreksel uit) de beslissing van uw vrouw hieromtrent:

"Om te beginnen verklaart u dat u geen hijab wil dragen (CGVS p. 6), maar hieromtrent moet erop gewezen worden dat u niet aannemelijk maakte dat het dragen van dergelijk kledingstuk in uw hoofde aanleiding zou geven tot vervolging of het lijden van ernstige schade. U verklaart hierover: "Ik kan niet meer ademen met hijab. En ik ben nog een jong meisje, ik ben trots, ik ben knap en ik ben er trots op"; "Jazeker. Ik zeg altijd tegen mijn zus als ze een hijab draagt, ik word er depressief van, ik neem het af"; "Zeker wel. Bijvoorbeeld in het geval als ik naar het buitenland wil gaan met een hijab, ben ik niet welkom. Erbil zelf, daar dragen vrouwen geen hoofddoek. Het wordt moeilijk. Hoofddoek wordt gelinkt met terrorisme in deze landen, niet in Irak, en ook hier" (CGVS vrouw, p. 6). Dergelijke bezwaren voor het dragen van een hijab zijn echter onvoldoende zwaarwichtig aangezien het dragen van in Irak gangbare kledingstukken in dit geval geen aanleiding zou geven tot de schending van een fundamenteel recht en zodoende tot een onmenselijke behandeling: uit bovenstaande verklaringen blijkt immers geen intentionele bedreiging van het leven, vrijheid en/of fysieke integriteit als vrouw. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn niet onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Bijgevolg kan omwille hiervan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden geconcludeerd. Bovendien vraagt het CGVS zich luidop af waarom u zich niet opnieuw aan de geldende kledijvoorschriften in de Irakese maatschappij zou kunnen aanpassen, zoals u blijkbaar toch al deed toen u nog in Irak was: zo blijkt uit de verklaringen van uw man bijvoorbeeld dat jullie in de auto altijd een sjaal bijhadden die u dan opzette om vervelende vragen/opmerkingen aan checkpoints te vermijden (CGVS man p. 16)."

Uit alle bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in uw hoofde aannemelijk te maken. De documenten die u neerlegt, veranderen hier niets aan. Uw nationaliteitsbewijs, uw paspoort, uw huwelijksakte en de vaccinatiekaart van uw zoon hebben immers louter betrekking op uw persoonsgegevens. De overige documenten (document van de rechtbank in verband met de moord op uw oom neer, zijn overlijdensakte en YouTube video) werden hierboven reeds besproken (zie supra)."

Deze vaststellingen volstaan om geen enkel geloof te kunnen hechten aan de redenen waarom verzoeker zou worden geïsoleerd door AAH, zodat de kritiek op de motivering van de bestreden beslissing in punt 2.4. van het verzoekschrift betrekking heeft op een overtuigend motief.

Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij als soenniet zou worden beschouwd, zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd in Bagdad. De informatie die verzoeker in het verzoekschrift heeft opgenomen is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Irak daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient dit in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen vooraangaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 11, nr. 1 en 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie "Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis" van EASO van december 2014, nr. 1.8).

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische militieën, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangehaalde informatie is grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Ook de kritiek op een zogenaamde beleidswijziging is niet relevant, aangezien na een zorgvuldig en individueel onderzoek blijkt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Tot slot wenst de Raad te benadrukken dat een zogenaamde beleidslijn geen juridisch bindende kracht heeft. Verzoekers citaten uit "een document "COI Focus – Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" in het administratief dossier" (in punt 2.5. van het verzoekschrift) worden niet teruggevonden op de in het verzoekschrift vermelde pagina's van de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad." van Cedoca van 23 juni 2016 die zich in het administratief dossier bevindt, zodat verzoekers kritiek geen betrekking heeft op het document dat zich in het administratief dossier bevindt. Waar verzoeker stelt dat de informatie in het administratief dossier van de Commissaris-generaal niet recent genoeg is om de situatie correct te kunnen beoordelen, dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal bij een aanvullende nota van 28 februari 2017 COI Focus "Irak – De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 heeft toegevoegd, waarin dezelfde informatie genoegzaam bevestigd wordt. Verzoekers toelichting over de impact van het geweld op het dagelijkse leven is ook niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande, aangezien dit element niet op zichzelf dient te worden gelezen en de vaststellingen hieromtrent van de Commissaris-generaal, hierin gevolgd door de Raad, ook steun vinden in de meest actuele COI Focus van 6 februari 2017 (p. 33-35). Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is verder niet dienstig, omdat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en elk dossier individueel wordt beoordeeld.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt in fine van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal."

2.2. Voormelde motivering geldt ook voor verzoekster.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP